

“De foto’s zijn nog in de goede tijd gemaakt,” graptten we nog. Ook vanbinnen was de caravan nou niet echt bepaald de allerschoonste, en toen we het koffiezetapparaat opendeden en er een flinke dot groenharige schimmel uit tevoorschijn kwam, hebben we dit dan ook luidkeels laten merken.

“Heeft iemand het nummer van ‘Red mijn vakantie’, die van Rob Geus? Dit kan toch niet, jongens! Man, man, man,” zeiden we, ietwat grappend en achteraf gezien iets te luid buiten de caravan. Hierop kwam de wat oudere overbuurman naar ons toe en vroeg of er problemen waren. De man maakte zich kenbaar als de verhuurder en vertelde iets op te vangen over dat het niet fris zou zijn. Volgens mij, met ietwat rood aangelopen hoofden, vertelden we dat we het wel een ‘tikkie’ schoner hadden verwacht. De man bood hiervoor zijn excuses aan en vroeg of wij het park nog even wilden bezichtigen of dat we nog boodschappen moesten doen, dan kon de man in de tussentijd een extra schoonmaakronde door de caravan doen.

Diezelfde avond zaten we in een schone en inmiddels al door alcoholflessen bezaaide caravan. Een beetje zoals het vaak in series gaat, zo zaten wij er ook bij. Iets aangeschoten en iets te melig begonnen we aan een seance met een zelfgemaakt ouija-bord. Ik weet niet eens meer wie het bedacht had of wie de ander opgestookt zou hebben tot het meedoen, maar het zal me niet verbazen als ik zelf een van de aanstichters ben geweest.

Die nacht gingen we voor het eerst het uitgaansleven ontdekken op Ameland. We waren inmiddels al goed in de olie, laten we maar zeggen. Ik was heus wel een drankje gewend zo nu

ste van drie kinderen ook regelmatig de ervaringen en verantwoordelijkheden kreeg over mijn jongere twee broertjes. Daar waar hij juist zijn gehele puberteit en de jaren hierna als jongste van het gezin gemakkelijk alles kon uitproberen in ‘de grote stad’?

“Wellicht dat opvoeding en gezin juist door de grote verschillen een rol spelen in het hoe wij op dit moment in het leven staan en wat we belangrijk vinden,” probeerde ik hem uit te leggen. En met succes! Ik denk ook achteraf dat dit serieuze gesprek over onze levens en wat we willen in het leven op een eerste date (waarvan we beiden gewend waren dat deze vaak over heel andere dingen gingen dan de serieuze gesprekken) een opening heeft geboden bij hem, nog altijd twijfelend of ik wel in het plaatje zou passen die hij voor ogen had. Achteraf gezien was het misschien niet eens direct de twijfel of ik de juiste persoon zou zijn, maar of hij er zelf al helemaal klaar voor was.

Na een lang gesprek zei hij: “Het is een kans waard,” en besloten we dat dit wel genoeg was als eerste date. Ik denk eerlijk gezegd dat dit soort gesprekken normaliter pas aan de orde komen na een handjevol dates, dus wat dat betreft liepen we knap voor op schema.

We besloten weer terug te wandelen en kwamen zo weer aan in het steegje wat de scheiding bood tussen mijn huis en het huis van zijn pake en beppe. Ik merkte aan mezelf dat me dit weer, net als twee uren geleden toen we elkaar voor het eerst zagen, een ongemakkelijk gevoel gaf. Hoe neem ik nou afscheid dan? Wat zeg ik? Wat doe ik, of wat doe ik juist niet? Al snel bleek deze ongemakkelijkheid wederom te verdwijnen door iets

De verpleegkundige vertelde dat het echt niet kon en dat ze in goede handen zou zijn. "Waarschijnlijk ben je alweer bij haar als ze straks wakker wordt en heeft ze er helemaal niks van meegemaakt. Wacht jij nou maar hier om je familie op te vangen."

Mijn familie, natuurlijk! Zij waren ook al onderweg. Ik moest gewoon even wachten, sprak ik mezelf toe. Niet veel later arriveerde de familie dan ook en ik sprak hen bij over wat ik tot nu toe wist. De vrouw aan de balie had inmiddels laten weten dat het een lange dag zou worden, er moesten diverse scans en onderzoeken gedaan worden, voordat er een duidelijk beeld geschetst kon worden over wat er aan de hand was.

En zo begon het urenlange wachten in de wachtkamer van de spoedeisende hulp. Om de beurt bezochten we mijn beppe die inmiddels naar de medium care, afdeling van neurologie, was gebracht. Ik zie de blikken van mijn moeder en mijn oom nog altijd voor me, toen ze na ruim een uur weer terugkwamen van de afdeling. "Ik weet niet of dit wel goedkomt," zei iemand.

Uren gingen voorbij. Ik was inmiddels ruim een maand gestopt met roken, maar besloot mee te gaan wanneer ze om de beurt gingen roken en stak zelf ook gauw een sigaret op. Vermoeid en vol van zenuwen verstreken de uren en het liep al bijna tegen middernacht. Lomme had intussen ook al een paar keer gebeld. Wesley was behoorlijk geschrokken, maar volgens hem ging het nu wel weer. Lomme had al een aantal keer gevraagd of het ook nodig was dat hij kwam. "Dan regel ik oppas en ben ik zo bij je hè?" zei hij. Ik vertelde hem dat het wel ging en dat hij maar